

6000 FIETSEN

Hij is druk, heel, heel druk. Loopt heen en weer wanneer ik aan kom rijden bij de locatie om 7:00 in de ochtend. Hij wacht me op. "Ik wacht al heel lang op je," zegt hij. Iedere dag speelt dit ritueel zich af en steeds weer meld ik hem dat ik pas om 7:15 start en nu de overdracht in moet en daarna tijd heb.

Hij loopt altijd zo vol met info in zijn hoofd rond, hij moet het nu kwijt. "Ik heb een nieuwe fiets en deze, deze is echt beter dan alle anderen die ik ooit had."

Deze man verzamelt fietsen en computers. Hij houdt ze alleen niet allemaal. Nee, hij koopt bijna dagelijks een andere en verkoopt de andere dan weer. Geen enkele fiets of computer geeft hem die ultieme bevrediging zodat hij ze een aantal dagen wil houden. Afspraken zijn gemaakt om eens te gaan genieten van wat hij heeft, maar het is tevergeefs.

Ik heb geen andere mogelijkheid dan meelopen naar het fietsenhok. Daar staat hij, een voor mij normale fiets. Ik vind geen enkele fiets boeiend. Ieder detail van de fiets moet ik horen. Ik luister geduldig en na een kwartier is zijn eerste brandje geblust en kan ik de overdracht in. Voor de deur van het kantoor loopt hij heen en weer. Hij moet nog wat kwijt.

Na de overdracht stap ik het kantoor uit en daar staat hij. "Kom," zegt hij, "ik heb nog wat in mijn kamer."

Ik moet toch naar boven om medicatie te gaan delen en vraag hem even te wachten tot ik op zijn etage ben.

Daar ben ik dan. Ik geef hem zijn medicatie en dan begint hij te praten. Ik begrijp niets van zijn verhaal. Het schiet van onderdelen van fietsen naar computerprogramma's, games, Marktplaats, grof vuil, et cetera. Deze man heeft ADHD-pluspakket en is enorm schizofreen. Zijn

dwangneurose helpt ook niet erg mee om hem rustig te krijgen. Soms lukt het me om vijf minuten rustig met hem te praten, maar nooit langer. Zijn hersenen staan nooit stil.

Hij heeft een plan. Een man heeft hem via Marktplaats aangeboden om fietsen op te kopen, op te lappen en deze te verkopen. Het geld dat ermee verdiend wordt, wordt als volgt verdeeld. De man houdt 70 procent van de winst en hij mag 30 procent houden. In ruil voor deze dienst van deze man, zo vertelt hij mij, moet hij een aantal computers fixen en weer aan de man teruggeven. Dealtjes en deze man zijn niet zo'n goede combi. Hij kan namelijk niets langer dan een dag in zijn huis hebben of hij heeft het alweer omgewisseld.

"Ik kan dit," zegt hij overtuigd.

"Mmmmm. . . Ik weet het niet," zeg ik. Ik benoem dat ik me zorgen maak dat als hij dingen gaat verkopen in deze deal, hij in de problemen komt. Hij moet de computers wel fixen, maar niet verkopen en ook de fietsen niet al vroegtijdig verkopen.

Hij lacht het weg. Ondertussen, terwijl hij met me praat, zit hij te gamen.

Ik ga verder en deel de rest van de medicatie. Even later zie ik een man de galerij oplopen. Een heel iel mannetje met haar dat lijkt op het haar van Pluk van de Petteflet. Ik groet van een afstand.

Hij gaat bij hem naar binnen. Ze gaan samen de deur uit.

Ik zit even in mijn pauze in de tuin. Het tuinhek gaat open. Onze huiskat kijkt op wie er binnenkomt. Het iele mannetje loopt voorop met twee fietsen in zijn hand. Je zou er nog geen 5 cent voor geven voor deze exemplaren. Daarachter loopt hij met aan iedere hand een fiets. Vier in totaal dus.

"Wat ga je daarmee doen?" vraag ik, terwijl ik het antwoord eigenlijk al weet.

"Ik ga ze opknappen."

De monsterlijke fietsen staan al twee dagen in het hok en hij is ermee bezig. De wonderen zijn de wereld nog niet uit. Hij doet er van alles mee.

Ik, als leek, zie niet wat er opknapt, maar ben al blij dat hij met deze, na de 6000 fietsen die hij ooit binnensleepte en binnen een dag weer verpatste, iets langer zoet is.

De dag erna ben ik vrij. Vrolijk stap ik de dag later binnen. Het fietsenhok is leeg, op één omafiets van een bewoonster en de locatiefiets na. Ik durf het hem haast niet te vragen. "Is het gelukt, het opknappen?" vraag ik hem.

"Ja, ik heb ze verkocht, ook de computers."

"Oké, dan is de man zeker blij," hoor ik mezelf optimistisch zeggen.

Hij kijkt me aan. "Hoe bedoel je?" vraagt hij.

"Je had toch een deeltje, jij 30 procent en hij 70?"

"Nee, hoor, die deal telt niet meer. Ik heb alweer twee andere fietsen gekocht en een nieuw moederbord, die kan ik vanmiddag ophalen."

"Maar," stamel ik, "je moet die man toch terugbetalen, als jij nu de volle mep ontvangen hebt?"

Hij kijkt weg en roept: "Later!" Zoef, weg is hij.

Het is heel rustig vandaag. Ik doe mijn taken en klets veel met de bewoners. Hij is niet in huis. Dan gaat de voordeurbel. Ik zie niemand voor de deur staan. Ik loop naar de deur en daar staat hij. De iele Pluk van de Petteflet-man kijkt me met priemende ogen aan.

"Waar is hij?" vraagt hij.

"Ik weet het niet, meneer."

"Ik krijg nog 250 euro van hem."

"O?" zeg ik quasi verbaasd. Ik poeier de man af en zeg dat hij beter een andere keer terug kan komen.

Potverdikkeme, hoor ik mezelf denken als ik weer naar binnen loop.

Net voor mijn dienst klaar is, zie ik hem de tuin binnenkomen. Twee volle boodschappentassen vol met computeronderdelen en een hele, hele mooie fiets. Hoe komt hij daar nu weer aan? Ik bedenk me dat hij dat geld natuurlijk heeft van de spullen, gekocht door de andere man.

"Je moet de man nog 250 euro teruggeven," zeg ik redelijk wanhopig